

- * Ego Benedictus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.
- * Ego T. Episcopus Oſien. & Valtinæ Cardinal. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.
- * Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S. Clementis S. R. E. Camerarius.
- * Ego P. Episcopus Prænestinus Card. Petra, Major Penitentiarius.
- * Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.
- * Ego P. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.
- * Ego Nicolaus Maria Th. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lerzari.
- * Ego F. Tit. S. Mariae Transiberim Presbyter, Card. Burghesius.
- * Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Calio Presbyter Card. Gentili.
- * Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri & Martini Presbyter Card. Guadagni.
- * Ego T. Tit. S. Cecilie Presbyter Cardin. de Aquaviva.
- * Ego D. Tit. Basilicæ SS. Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivoera.
- * Ego J. B. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Spinola.
- * Ego R. Tit. S. Sabine Presbyter Card. de Illo.
- * Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.
- * Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.
- * Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.
- * Ego C. Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Card. Paulinus.
- * Ego C. A. Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Cardin. Cavalcabini.
- * Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card. de Riccis.
- * Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card. Rufus.
- * Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.
- * Ego F. Tituli S. Matthei in Merulana Presbyter Card. Tamburini.
- * Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Boforius.
- * Ego Carolus S. Mariæ in Via lata Diaconus Card. de Marinis.
- * Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.

- * Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
- * Ego Agapitus S. Agathæ Diaconus Cardinalis Mosca.
- * Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.
- * Ego M. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Bognoctius.
- * Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columba.
- * Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columba.
- * Ego A. S. Mariæ in Aquiro Diaconus Card. Tantarini.
- * Ego H. S. Adriani Diaconus Cardinalis Bardi.
- * Ego D. SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Ursinus.

D. Card. Passioneus. J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Bofchi. L. Eugenius.

Loco * Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

CANONIZATIO XIV.

BEATI JOSEPH A LEONISSA Sacerdotis Professi Ordinis Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

HUMANI generis Redemptor, Dei Filius, Sapientia Patris, ita mentes hominum, disjecta veteri, qua operiebantur, caligine, novo doctrinæ Cœlestis splendore illustravit, ut simul ad ejus lumen ductumque sequendum, maximis & pretiosis promissis languentia corda erexerit & excitaverit. Ita porro dum nos edocuit, abjecta de peccatis divitiis sollicitudine, Theaurum non deficientem in Cœlo nobis parare, in eoque cogitationes & corda nostra dirigere; simul etiam certissimam hujusmodi Theauri adipiscendi spem nobis ostendit, in Dei & Patris nostri benignitate fundatam, cui placuit, humilitati nostræ Regnum æternum disponere & destinare. Quod si terreni Regni, quantumvis caduci, fastigium, vilioribus mercibus, aut parvo agello, luteive casis, nemo non anteferebat; si momentaneam oblectationis voluptatem nemo præ Imperii gloria, amplissimaque dominatione, non aspernaretur; quis erit profecto, qui mundanas, quantumvis pretii, opes, potentiam, honores, comparare audeat cum ineffabili Cœlestis Regni beatitudine, quam Christus Dominus pusillo Electorum suorum gregi promisit? Cujus gloria non in opinione hominum, sed in Divinæ Gloriæ communione sita est; in quobus, quod possidet, desideriorum mensuram excedit; ubi denique in visione ac fruitione Dei, atque in beata Sanctorum societate, plena est felicitas, perpetua jucunditas, & secura tranquillitas.

Ad hanc Cœlestis Regni promissionem advigilans, hanc veræ felicitatis fontem sitiens BEATUS JOSEPH A LEONISSA, Religiosum Institutum Fratrum Minorum Sancti Francisci, quos Cappuccinos appellant, plena voluntate, & constanti devotione professus, desertam a vitis, inviam adversariorum potestatis, & aridam a deliciis secularibus terram incolere statuit, ut tandem in sancto apparere Deo mereretur, atque ad illius Beatitudinis & Gloriæ consortium feliciter pervenire. Quam sane præclaram mercedem ipsius sanctæ conversationis, diuturnæ penitentis strenuorumque laborum, quos pro Dei honore & proximorum salute ad mortem usque toleravit, eidem Beato Viro in Cœlesti Patria a Deo retributam fuisse, eumque propterea inter Sanctos Confessores cum Christo regnantes ab Ecclesia universa colendum &

venerandum esse inspectis heroicis ipsius virtutibus, nec non miraculis ejus intercessione a Deo editis, apud Nos & Apostolicam Sedem rite probatis, cum consilio & assensu Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, & Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia congregatorum, deque attributis Nobis potestatis plenitudine, nuper definiendo pronuntiavimus, ac presentium Litterarum tenore edicimus, statuimus, atque decernimus.

Leonissæ Aprutii Oppido, ex Joanne de Desideriis & Francisca de Paulinis, in Spoletana Diocesi, anno MDLVI natus est JOSEPH, in Baptismate Euphranitus dictus, & primo quidem apud Parentes pie ac liberaliter educatus fuit; postea vero in defunctis, Viterbii, ubi Patruus publice docebat, adolescentiæ ætate caste integreque transiit. Cum autem soli Deo perseveranter adhaerere statuisset, oblatas sibi a Patruo honestissimas nuptias, perpetuo virginittatis proposito se obstringens, constanti animo recusavit; seque tandem ab omnibus mundi periculis, insidiis, fallaciis, terroribus, in perfectam Filiorum Dei libertatem vindicaturus, ad Religiosam Cappuccinorum Clausura apud Assisium confugit, ubi, frustra obnitentibus consanguineis, & minas etiam adhibentibus, quo eum a sancto proposito avocarent, arctiorem Sancti Francisci Regulam professus est.

Quo autem mentis ardore suave Christi jugum JOSEPH amplexus esset, facile apparuit ex incredibili studio, quo & statim ad capeſſendum virtutum omnium culmen totus incubuit, & nunquam deinceps a suscepto perfectionis cursu deflexit. Religiosæ paupertatis & spiritus & reipsa eximius cultor, in summa rerum inopia, in qua hujusmodi Instituti sectatores vitam degunt, complura invenit, quæ suis usibus voluntariæ detraxerit.

Mitis animo & humilis corde, se totum, suasque actiones & voluntates, arbitrio Superiorum, quorum mandata aperto capite, & flexis genibus excipere solabat, penitus permisit; ut quum sine eorum jussu cuiquamque rei ineptum se esse duceret, eorum accedente nutu, difficulta quæque aggredi non dubitaret; Quum vero nihil de se suisque viribus presumeret; & ne suas quidem preces apud Deum quidquam valere putaret, aliorum orationibus assidue se commendabat; Denique in viliſſimis quibusque excedendis ministeriis, in ferendis contemptibus & ludibriis lætus & alacer, tunc solum tritari videbatur, quum aut munus honorificum suscipere cogetur, aut, meritis ipsius virtutis laudes tribuerentur.

At vero seipsum, pro abjecta, quam de se fovebat, opinione, ac sic asperè dureret tractabat, ut difficile sit aliam reperire, qui novissimis hinc sæculis penitentia ac mortificationi magis addictus fuerit. Quum enim perpetuum fore jejuniis sibi indixisset, non alio plerumque pane, quam duro ac mucido, non alio obſonio, quam putridis ac semiſſis leguminibus, aut crudis oleribus, non alio potu, quam corruptis aquis, aut vino cineribus conferto vitam sustentabat; & nihilominus crucifigendæ carnis suæ cupidior in dies, iniustitias flagellorum generibus suas in se ipsum manus amabat, quibus corpus suum acerrime dilaniaret; & quia non semper id ipsi licitum erat, horrida cilicia, ferreas catenas, ferreos circulos, ferream loriam, ac continuum sui cruciatum adhibebat: Et tamen hilari fronte, ac læto vultu Apostolicæ prædicationis ministerium adimplens, tanto spiritus fervore afflicta membra regebat, ut nec æstus, nec frigora, nec soles, nec imbres, nec famem, nec sitim, neque labores sentire videretur; dummodo aliquid faceret animum suum, ac Dei cultum & gloriam propagaret.

Justitiam enim eluvius & sitiens, nec de propria pias & dilectum perfectione sollicitus, sed ad aliorum quoque salutem procurandam ardentissimo studio intentus, quam prædicandi & evangelizandi munus ex obedientia gereret, incredibilem labore ac zelo, nec minorum animarum fructu, toto vitæ suæ cursu illud obivit. Frequens illi erat uno eodemque die pluries diversis populis, diversis argumentis, diversis in locis sacras conciones habere: nec tamen ideo restincta ardoris sui flamma, gaudebat privatis exhortationibus homines a vitis avocare, ad virtutem inflammare, pueros & rudes fidei elementis, Christianaque doctrina im-

buere. Quin etiam ad Infidelium terras, ad ipsam Mahumetanæ impietatis arcem quum accessisset, non modo Fidelibus in Babylonis captivitate degentibus opportuna attulit conservandæ Religioni præſidia, sed plures Infideles ad Christianæ veritatis lucem quum adduxisset, exterminandæ impietatis cupidissimus; non dubitavit ipsum Imperii Tyrannum in Palatii sui penetralibus intrepida charitate adoriri, ut ei Evangelium Christi annuntiaret. Quod sane magnanimum facinus, quum inscrutabili Dei judicio in irritum cessisset, regressus JOSEPH in Italiam, reliquum vitæ spatium in Dominicæ Vinæ cultura, per Aprutii potissimum, & Umbriæ Provincias impendit.

In eas porro geminum Doctrinæ & Misericordiæ suæ thesaurum effudit; & sicuti, impostum sibi Apostolice ministerium adimplens, pro æterna animarum salute utilissime semper adlaboravit; ita ad sublevandos omnes in hujus vitæ angustiis & afflictionibus constitutos, admirabilis charitatis opera indefinenter exercuit. Quos enim ad Cœlestis beatitudinis sedem veluti manducere conabatur, eos in mundi hujus calamitatibus oppressos jacere, quantum in ipso erat, minime patiebatur. Itaque parum est, quod pauperes omnes ad se confugientes, immo verius studiosissime a se conquisitos, omni ratione juvabat, quod eis non solum mensæ reliquias, sed ipsum paratum sibi cibum, atque etiam labores manuum suarum largiebatur; quod ægrotos quoslibet invisere, eosque piis hortationibus assidue officis ac ministeriis reſerere nunquam prætermittebat; quod carceribus inclusos solari, pacere, atque his, vel judicium clementiam, vel creditorum benignitatem conciliare curabat. Sed exiit ad hunc usque diem eximia ipsius charitatis perennia monumenta in publicis Hospitiis, pro infirmorum, aut peregrinorum perſugio, in Montibus Pietatis pro pauperum subsidio, per earum Regionum Civitatis & Oppida, ipso potissimum hortante, promovente, accurate, erectis, dotatis, instructis.

Cum autem in assiduis hujusmodi prædicationis & beneficentiæ operibus immensis essent ipsius labores, ædificiorum quum profecto erat, ut conglaxum vicissim corpori antinoque suo quietem & relaxationem non invideret. Hanc Joseph in religiosa Divinarum precum recitatione, ac potissimum in solitaria oratione, atque in rerum Cœlestium meditatione capiebat; quarum amore, integras sæpe noctes ante Crucifixi Domini sui effugium somnes ducebat; atque in ejus bonitatis sinu acquiescens, in immensæ illius charitatis profundum se immergens, ipsi suam, ipsi Ecclesiæ causam, ipsi suorum fructum impense amanterque commendabat. Ad quem porro divinæ amicitia gradum JOSEPH evectus fuerit, tuto conjicere licet ex singularibus donis, quibus glorificavit eum Deus in conspectu hominum; ut nihilum secreta cordium introspiceret, absentia, tanquam videns enunciaret, futura prædiceret, naturæ atque elementis mirabiliter imperaret. Quis autem valeat enarrare beatas illas communicationes ac spirituales delicias, quibus Omnipotens Deus fidelem Servum suum cumulare solebat? Satis hæc manifeste apparebant ex frequentibus aspirationibus, affectibusque ardentissimis, quibus, in mediis etiam ministerii sui occupationibus, prægustatæ suavittatis memor, totus in Deum ferebatur; satis intima illius animæ unionem cum Deo testabatur imperturbabilis illa pax, quam secum & cum proximo in omni rerum vicissitudine constanter servabat.

Hanc pacem, quam Salvator Noster, sua morte nobis acquisitam, exemplis præceptisque suis commendatam, veluti paternam hereditatem discipulis suis reliquit, hanc JOSEPH in omnium Fidelium cordibus sedulo plantare curavit, in eaque potissimum evangelizanda prosperos atque mirabiles successus obrinuit. Ardebant eo sæculo inter finitimas prædictarum Regionum Civitates inimicitia inter familias discordiæ, similitates, & inimicitia, inter plebrosque Cives dissensionis & odia; indeque tumultus & rixæ, frequentesque cædes & homicidia, cum populorum excidio, Deique offensa, in dies oriebantur. Hanc ergo veluti furem leonem silvam ingressus JOSEPH, succinctus peſtora balthæo charitatis, & calceatus pedes in præparatione Evangelii pacis, fidei scutum, galeamque salutis assumens, & gladio spiritus, quod est Verbum Dei, instructus, tumentes undique iras compressit, odia restrinxit,

ANNO 1746.

atque efferata dudum corda Christianae pacis suavitate demulset; ut nova proflus Religionis facies, novi populorum mores brevi tempore apparuerint; ipsi vero tamquam relictis pacis, & fundatori publicae quietis, maxima apud homines parte gloria, majus autem praemium, pacificis a Deo promissum, in Coelis assertum fuerit.

Adversa patitur propter fidem, & justitiam.

Verum quo majorem adipiscendi Coelorum Regni securitatem servo suo faceret Deus, permisit eum in tentationes varias incidere; gravissimisque persecutionibus pro justitia perpeti; ut ipsius virtus per tribulationum ignem probata inveniretur in laudem & gloriam in die Domini Nostri Jesu Christi: Nam praeter immane supplicium, eidem Constantinopoli ab Infidelibus irrogatum, quum intra Palatii septa deprehensum, quo ad annunciandum Christi fidem penetraverat, sublimi et trabe ferreis uncis suspenderent, atque, igne fumoque supposito pene suffocarent; innumeras etiam ab improbis Christianis injurias atque molestias saepe sustinuit, dum pro suscepto sanctae praedicationis officio, hominum vitia viriliter oppugnans, atque ita pervicacium offensionem incurrens, verberibus saepe, & colaphis, & contumeliis impetitus, aliquando etiam in vitae discrimen adductus fuit. Quae tamen omnia, quum nec ipsius mansuetudinem neque constantiam loco di movere valuerint, totidem JOSEPHO gradus facta sunt ad caelestem triumphum, quem ipsi tandem a justo Judice tributum fuisse est dubitandum.

In his sanctis moribus, miraculis illustrata.

Id enim evincit ipsius pretiosa mors, quam apud oppidum Amatricis Reatinae Diocesis, post diuturnam infirmitatem in pietatis, & patientiae exercitationibus transactam, anno aetatis suae quinquagesimo septimo, ab Incarnatione Domini MDCCXII., placide obit in oculo Domini; & manifeste ostendunt illustrata signa atque miracula, quae ab Omnipotenti Deo, tum saepe JOSEPHO vivente, tum etiam in ipsa ejus morte, & post illam, edita fuerunt; inter quae id sane mirabile fuit, quod defuncti corpus assidua maceratione, ac morbi vi antea squallidum, inusitata coloris & speciei venustate repente florere, & suavissimum odorem exhalaré cepit; intima vero ipsius viscera, medico cultro dissecta, nulla imbuta foese, sed laeteo quodam humore tota redundare reperta sunt. Innumeras vero gratias, ad JOSEPHI invocationem a Deo se obtinuisse testati sunt Fideles, qui ad ipsius funus undique frequentes convenerunt, propter conceptam de ipsius sanctitate opinionem; qua etiam impellente, JOSEPHI Civis, post aliquot annos, piam illud facinus audacter perpetrarunt, ut nocte quadam, occasione data, ad Amatricis oppidum accedentes, venerandum ipsius corpus asportarent, & Leonisam deferrent; firma spe ducti, magnum sibi adversus ingruentes calamitates in illis possessione, ac Servi Dei patrocinio praesidium fore.

Series actuum in causa ipsius Beatificationis.

Cumque ad legitimum instruendum iudicium de ipsius Beatificatione & Canonizatione, nihil desset eorum, quae per Sacrorum Canonum & Constitutionum Apostolicarum Decreta requiruntur; nonnulli primum Processus a Locorum Ordinariis constructi, mox etiam alii Apostolica Auctoritate confecti fuerunt, ex quibus desumptae sunt tum Virtutum Theologalium & Cardinalium, iisque annexarum, quae in JOSEPHO emicuerunt, tum etiam Miraculorum, ejus intercessione a Deo editorum, plenissimae probationes; quibus per Dilectos Filios Consultores Congregationis Sacrorum Rituum, deinde per Ven. Fratres Nostros S. R. E. Cardinales eidem Congregationi praepositos, mature & ex ordine discussis, sanctae memoriae Praedecessor Noster Clemens Papa XII. auditibus eorum consiliis, die xv. Julii Anni MDCCXXXIV. definivit; *Conferre de JOSEPHI Virtutibus in gradu heroico*; ac similiter triennio post, die nempe VIII. Junii Anni MDCCXXXVII. de duobus Miraculis constare decrevit; nimirum de puero, qui a nativitate palpebras inter se adeo junctas habebat, ut lucis usura ipsi perpetuo interclusa judicaretur; implorata vero super eum JOSEPHI ope, oculos statim aperuit, perfectumque visionis sensum deinceps obtinuit; deque Josepho Novello, qui quum gravissimo vulnere, in genu sauciatus fuisset, invocato Servi Dei nomine momento temporis sanatus fuit. Et consequenter, de ipsius pariter Congregationis consilio, idem Praedecessor ad publicum cultum JOSEPHO indulgendum progressus est; Qua

Beatificatio, cultum JOSEPHO indulgendum progressus est; Qua

de re expeditis Apostolicis Literis die XIX. ejusdem mensis & anni, ejus Beatificationis Solemnia in Basilica Lateranensi celebrata fuerunt, aliaque religiosi cultus obsequia, ad formam Indultorum in iisdem Literis contentorum, ipsius B. Viri memoriae summo Fidelium studio fuerunt exhibita.

Causa realis.

Altero autem biennio vix elapso, quum eidem Clementi Praedecessori pro parte Ministri Generalis Ordinis Minorum S. Francisci Cappuccinorum, totius Religionis suae nomine, expositum fuisset, ipsius B. Viri Sanctitatem novis atque frequentibus Miraculis a Deo illustrari, commanibusque Populorum Votis, atque etiam postulationibus clar. mem. Caroli VI. Hispaniarum Catholici & Romanorum Regis in Imperatorem electi, necnon Carissimorum in Christo Filiorum Nostrorum Magnae Britanniae, Poloniae, atque Sardiniae Regum, aliorumque supremorum Principum & Magnatum, complurium praeterea S. R. E. Cardinalium, Antistitum, Ecclesiarum, atque Universitatum, expecti, ut de solemnibus ejusdem Beati Canonizatione, iuxta Ritum & praxim Sanctae Romanae Ecclesiae tandem ageretur; placuit eidem Praedecessori, praefata Congregatione approbante, pro hujusmodi Cause reasumptione Commissionem signare, & compilationem novorum Processuum, super indicatis Miraculis post indultam JOSEPHO venerationem sequutis, auctoritate Apostolica, nonnullis Episcopis de more delegare.

Nova miracula examini subacta, & approbata.

Quorum Processuum validitate approbata, Nobis jam Dei voluntate in Petri Cathedra sedentibus, sex potissimum Miracula in praefata Sacrorum Rituum Congregatione iteratis vicibus rite discussa fuerunt; de quibus, postquam Nos ipsi iustitiae Consultorum perlegimus, & Cardinalium praedictorum consilia audivimus in Congregatione Generali coram Nobis habita die xxii. Septembris Anni MDCCXLIV. nihil Nos quidem tum pronunciamus, sed invocato saepius Divini luminis adjutorio, novisque diligentibus jussu Nostro peractis, ut quaedam tollerentur difficultates in animo Nostro suborae, dum interim privatis studiis rem totam ad summum iudicii rigorem exigeremus, demum die prima Maji Anni MDCCXLV., in Feslo Sacrorum Apostolorum Jacobi & Philippi, celebrata Missa in Basilica Lateranensi, publico Decreto edito, infra scripta duo Miracula tertii generis omni ex parte probata esse declaravimus.

Miraculum.

Primum est consolidatio crurium & femorum pueri Josephi Dionysii, qui inferiora hujusmodi membra adeo debilia & fractura ab utero Matris attulerat, ut iis nullo modo corpus sustentare posset; quin immo quum eorum membrorum carnes, linteo ritu, quaquaversum complicerentur, ossibus ea carere omnino putabantur: Hunc Mater bene jam etate nil proficientem ad Aram adduxit, sub quo BEATI JOSEPHI corpus requiescit; eumque Omnipotentem Deum pro deplorata filii sanitate per ipsius Beati merita cum lacrymis exorasset, exaudita est oratio ejus, ita ut puerum inde pedibus suis incedentem domum reduxerit.

Miscelam.

Alterum est sanatio Antoniae Moreliae, cui congestae tabes in sinistra thoracis regione interiora viscera adeo infererat, ut licet Chirurgi manu externus tumor hiatus apertus fuerit, attamen non ex eo solum, sed saepe etiam ex egrotantis ore, sanies mixta sanguine alternatim fluere perrexerit; assiduusque dolor cum tussi, & febris, haeciam Mulierem biennio toto afflictam detinuerit; vulnus autem contracto callo, in fistulam degeneraverit, ex qua spiritus per respirationem pectore exceptus adeo libere permeabat, ut aliquando candelae flammam extingueret. In hoc desperato valetudinis statu, quum oleo ex lampade ante corpus BEATI JOSEPHI ardente sibilulae labia inuncta fuissent; unius noctis spatio titula coalescit, abscessitque, & dolor, tussis cessavit, color, viresque redierunt, atque integra, & perseverans valetudo Mulieri est restituta.

Decretum de tuto processu ad Canonizationem.

His igitur probatis, quum in praefata Sacrorum Rituum Congregatione coram Nobis coacta die 111. Augusti ejusdem Anni MDCCXLV., proposita fuerit quaestio, an tuto procedi posset ad solemnem BEATI JOSEPHI Canonizationem, nemini dubium fuit, quin juxta praxim Apostolicae Sedis, & Prae-

PONT. A. VI.

Praedecessorum Nostrorum Decreta, omnia jam ad hujusmodi effectum abunde suppetere; Nosque ipsi demum die xviii. ejusdem mensis & anni, in anniversario assumptionis Nostrae, solemne Decretum edidimus de eadem Canonizatione, servatis servandis, quodcumque peragenda.

Consistorium secretum.

Pro cujus decreti executione quum praedictorum supremorum Principum, & Antistitum, ac Populorum vota, demissaeque Ordinis praedicti Fratrum Minorum Cappuccinorum preces, Nos urgere non desinerent; Tandem communicato consilio cum universo Collegio Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in Consistorio secreto die xviii. elapsi mensis Aprilis coram Nobis congregatorum eorumque assensu accepto; complures Ven. Fratres Archiepiscopos & Episcopos ex tota ferme Italia ad gravissimum consilium advocavimus; eorumque iudicio totam hujus causae seriem, atque omnia, quae de virtutibus & miraculis BEATI JOSEPHI probata fuerant, tum oretenus in Consistorio publico coram Nobis habito, in quo Dilectus Filius Philippus Maria Pirellius Aulae Nostrae Consistorialis Advocatus ipsius Beati Causam peroravit, tum etiam in scriptis exponi mandavimus; tradita nempe singulis distincta praemissorum omnium relatione, ex authenticis monumentis praefatae Congregationis Sacrorum Rituum religiose desumpta. Quibus praemissis, aliud Consistorium die xxii. habentis mensis Junii coegimus, in quo, praeter Ven. Fratres Nostros S. R. E. Cardinales, praedictos quoque Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos in Romana Curia praesentes federe iustitiam, atque adstantibus Apostolicae Sedis Notariis, & duobus antiquioribus Casarum Palatii Nostri Auditoribus, super expectata BEATI JOSEPHI praedicti Canonizatione sententias dicere. Cumque omnes ad unum pro supra ipsius Beati glorificatione non assensum modo suum, solidis rationibus confirmatum, sed enixa etiam studia & vota sua declarassent; Nos quidem ea de re a praedictis Apostolicae Sedis Notariis publica Instrumenta confici, ac praeterea prolatorum suffragiorum exempla a singulis subscripta colligi, & in Tabularium Ecclesiae Romanae inferri mandavimus; Verumtamen antequam ad ferendam hujusmodi definitivam sententiam adduceremur, indidit per Urbem generalium sejuniorum diebus, designatisque ad supplicationes Ecclesiae, cum Indulgentia ab iis consequenda, qui suas cum Nostri obsecrationibus jungerent, publicas Ecclesiae preces apud Deum Patrem luminum interponere curavimus, ut ad dirigendos sensus Nostros juxta viam suam, gratiae suae auxilium Nobis non denegaret.

Consistorium publicum.

Tandem hac die, Beatorum Apostolorum Petri & Pauli triumphis decorata, in Basilica Vaticana, ad quam solemni ritu Nos praecesserunt omnes Cleri Sacularis & Regularis Ordines, omnia Magistratum & Officialium Romanae Curiae Collegia, cum praedictis Ven. Fratribus Nostri S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, Ecclesiasticum conventum celebrantes, antequam sacra mysteria conficeremus, exhibitis Nobis iterum iterumque a Dilecto Filio Nostro Joachimo Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbytero S. R. E. Cardinali Portocartero nuncupato, per organum Dilecti Filii Virgilii Montecatini Consistorialis Aulae Nostrae Advocati, praedictorum Christianorum Principum, Ecclesiarum, & Populorum postulationibus, ac votis pro ipsius BEATI JOSEPHI A LEONIS. SA, quemadmodum etiam pro Beatorum Fidelis a Signariga, Camilli de Lellis, Petri Regalati, & Catharinae de Ricciis solemni Canonizatione, implorata prius Coelestium Spirituum, & Sanctorum omnium intercessione, atque invocato Paraclyto Spiritu, ad honorem Sanctae & Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae, & Christianae Religionis augmentum, ac de concessa humilitati Nostrae Apostolicae auctoritatis plenitudine, ipsius B. JOSEPHUM Ordinis Minorum Cappuccinorum Sacerdotem, omnium Christianarum virtutum laude, plurimorumque miraculorum gloria, maturo Nostro, & adstantium Fratrum Nostrorum iudicio cumulatissimum, una cum praefatis Fidelis, Camillo, Petro, & Catharina, Sanctum esse decrevimus, & deservimus, ac Sanctorum Catalogo adscriptimus, ejusque memoriam, quam in subequenti Missae celebratione Nos ipsi solemni ter venerati sumus, ab uni-

Solemnitas.

versae Ecclesiae quotannis die xv. Februarii religiose coli mandavimus; in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Omnibus quoque Christianidelibus ad tantae solemnitatis celebritatem congregatis, Plenariam, his vero, qui singulari annis, praedicta die, ad ejusdem Sancti Corpus venerandum accessissent, septem annorum & totidem quadragenarium Indulgentiam, in forma Ecclesiae consueta, misericorditer in Domino largiti sumus.

ANNO 1746. Indulgentia

Gaudeant igitur in Domino universae familiae gentium, & in vocibus exultationis jubilent Deo, qui Ecclesiam suam perpetua misericordia custodiens, praeclearis eam Sanctorum exemplis quotidie instruit, meritis atque praedictis roborare non desinit; ut quibus per Filium suum sanctissima vitae documenta tradidit, amplissimamque Coelestis Regni hereditatem promisit, iidem per Sanctos suos, nova ad curandam salutis viam incitamenta, novam semper attendendae metae fiduciam praebet; ipso adjuvante & donante, qui est iustitia, & sanctificatio, & redemptio Nostri; qui cum Patre, & Spiritu Sancto vivit & regnat in saecula saeculorum.

Ut autem praemissa omnia ad universae per Orbem Ecclesiae notitiam perducantur, eorumque memoriam ad perpetuis futuris temporibus, ad Dei gloriam, & Fidem, & eruditionem, indeficiens perseveret; Nos ea praesentibus Apostolicis Literis complecti & roborare volumus, mandantes, ut harum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem ab omnibus fides habeatur, quae ipsis praesentibus adhiberentur, si forent exhibitae, vel ostensa.

Fides habenda Transumptis.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrae definitionis, decreti, adscriptiois, mandati, statuti, relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Sanctio.

Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI., 111. Kalendas Julii Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. Pontificatus Anno VI. die 29. Junii 1746.

- + Ego Benedictus Catholicae Ecclesiae Episcopus.
+ Ego T. Episcopus Ostiense Politernon. Cardinal. Rufus Decanus, & S. R. Eccl. Vice-Cancellarius.
+ Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S. Clementis S. R. E. Camerarius.
+ Ego V. Episcopus Praenostinus. Card. Petra, Card. Penitentiaris.
+ Ego P. A. Episcopus Abbanensis Cardinal. Casafa.
+ Ego I. Episcopus Tusulanus Cardinal. Accorombonus.
+ Ego V. Episcopus Sabinae Cardinal. Bichini.
+ Ego Nicolaus Maria Tituli S. Petri ad Vincula Praebiter Cardinal. Lercari.
+ Ego F. Tit. S. Mariae Transiberim Praebiter Cardinal. Burgbesius.
+ Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Calio Praebiter Cardinal. Gentili.
+ Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri & Martini Praebiter Cardinal. Guadagni.
+ Ego D. Tituli Basilicae SS. Duodecim Apostolorum Praebiter Cardinal. Rivera.
+ Ego J. B. Tituli S. Mariae Angelorum Praebiter Cardinal. Spinula.

+ Ego

- Ego R. Tit. Sancte Sabine Presbyter Card. de Ilio.
- Ego D. Tit. S. Bernardi ad Themas Presbyter Card. Passioneus.
- Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.
- Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.
- Ego C. A. Tituli S. Mariae de Pace Presbyter Card. Cavalobinus.
- Ego E. Tit. S. Pancratii Presbyter Card. Lantes.
- Ego F. Tit. S. Mariae de Populo Presbyter Card. de Ricciis.
- Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card. Rufus.
- Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.
- Ego F. Tituli S. Martini in Merulana Presbyter Card. Tamburini.
- Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Bofotius.
- Ego Alexander S. Mariae ad Martyres Diaconus Card. Albanus.
- Ego Nervus S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
- Ego Agapitus S. Agathe Diaconus Cardinalis Mosca.
- Ego C. S. Mariae in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.
- Ego M. SS. Cosmae & Damiani Diaconus Card. Bolognietus.
- Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.
- Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.
- Ego A. S. Mariae in Aquivo Diaconus Card. Tarnari.
- Ego H. S. S. Adriani Diaconus Card. Bardi.
- Ego D. SS. Vitii & Modesti Diaconus Card. Ursinus.

D. Card. Passioneus, J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Bofehi.

J. B. Eugenius.

Loco Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

CANONIZATIO.

BEATE CATHARINÆ DE RICCIIS Florentinæ Monialis Professe Ordinis Prædicatorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad nuptiale convivium, quod Rex Cœlesti præparavit Filio suo, ad quod non cessat ab ori-

ne mundi humanas animas invitare, donec Electorum numerus impleatur, omnes quidem virtutes, quibus, electæ Sponsæ tamquam dotali censu ditantur, ingressum atque aditum parant; sed virginalis potissimum corporis animique puritas adeo faciles accessus præstare consuevit, ut qui casti sunt corpore & spiritu, interdum, etiam ante statutum sponsalium diem, ad ipsa nuptialia gaudia introduci contingat, nimirum talibus tantisque de Cœlo favoribus, in hujus vitæ exilio adhuc degentes, cumulari, ut jam fere ad perfectam cum Sponso unionem in antecessum pervenisse videantur. Hoc est fortasse, quod Nobis innumi prudentes illæ Virgines, de quibus in Evangelica Parabola legimus, quod, licet ipse tunc Sponsi thalamo destinatæ non essent, attamen, quum studio pervigiles, & cum ornatis ardentibusque lampadibus, & vas oleo plenis, inventæ fuerint, adveniente Sponso, intraverunt cum eo ad nuptias; ut scilicet, pro earum capto, ineffabiles illas prægustarent delicias, quibus felices demum animæ composites erunt, quum post expletam mortalium vitæ peregrinationem, in Templum Regis, in Sanctuarium Dei, cum lætitia & exultatione adducentur. Hoc satis aperte declaravit ipse Dominus Jesus, qui in diebus carnis suæ, Discipulum illum Virginitatis candore præstantem, præ cæteris omnibus, quos amicos suos appellavit, singularibus charitatis significationibus est prosecutus; eisdemque postea secreta cœlestia revelavit. Hoc sæpe deinceps in pluribus Sanctis utriusque sexus Virgibus demonstravit. Hoc denique recentius ostendit in B. CATHARINA Virgine Ordinis Prædicatorum Moniali, in cujus innocentia ac puritate ita sibi complacuit Sponsus virgo, & Virginis Filius, ut eam ad sublimissimum perfectionis culmen evectam, ac Cœlestium charismatum copia perfusam, ad intimam sui familiaritatem in Terris admisit, & tandem suæ ipsius beatitudinis participem in Cœlis fecerit; Ubi illam in sinu Dilecti certissime regnantem, & pro nobis assidue intercedentem, ab universa Ecclesia colendam ac venerandam esse (prævia virtutum ipsius, ac miraculorum in eius gratiam a Deo editorum, & cognitione, ac juridica approbatione) de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarchatum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia congregatorum, consilio & assensu, auctoritate Apostolica nuper definiendo declaravimus, decrevimus, ac statuimus.

Florentinæ clarissima Italiæ Urbis, ex Nobili Familia de Ricciis anno MDXXII. ortum habuit CATHARINA, quam parentes in Baptismate Alexandram nuncuparunt. Porro ad quam excellens Sanctitatis apicem provecturus eam esse Omnipotens Deus, cito demonstravit præveniendum illam in benedictionibus dulcedinis, ut, quum ab ipsa puerili ætate sublimibus mentis illustrationibus, atque ineffabili cordis suavitate, in sanctæ orationis exercitio, atque in cæteris pietatis officiis exequendis, frequenter completa fuerit, jam tunc mundana gaudia dispicere, & ad cœlestia ex animo aspirare assuevit. Itaque quum ad firmiorem ætatem pervenisset, & claustralis vitæ bona, in Monasterio primum S. Petri e Monticulis prope Florentiam, tum in alio S. Vincentii in Civitate Prateni, prægustasset; frustra deinde Pater secularium nuptiarum splendorem & commoda ipsi proposuit, quæ in odorem Cœlestis Sponsi currere, nunquam quievit, donec ei tandem permissum fuit ad prædicti Pratenis Monasterii solitudinem convolare, ibique Deo, sub regula S. Dominici, perpetuo se addicere.

Angelicam vivendi rationem statim a Tyrocinio Religione exorta, quum se in omni virtutum genere universæ societati magnopere probasset, summo Sororum studio, ad Religiosam Professionem reitendam se fore pertimesceret. Perfectissima fuit CATHARINÆ obedientia, difficilioribus licet experimentis probata; abjectissima Regularis disciplinae custodia; alacris in abjectis quibusque ministeriis obeundis promptitudo; admirabilis modestia; atque ab omni re, quæ ipsius animæ puritatem quoquo modo obfuscare aut obnubilare posset, summa aversio; assidua vero unio cum Deo, ad cuius honorem omnia sua dicta, & facta fideliter dirigebat.

Tanta vero illius virtutum admiratio in Monialium

PONT. A. VI.

S. Catharinæ oras & primordia.

Monasterii perpetuum regimen obnect.

PONT. A. VI.

Perfectioni audeat.

Divino amore flagrabat.

lium animis excitata fuit, ut eam vix quintum ætatis lustrum egressem, unanimi consensu, totius Monasterii moderatricem elegerint; idque munus deinceps eidem, quantumvis invitæ, atque obediendi magis, quam imperandi cupidæ, ad annos quadraginta duos, in omnem scilicet ipsius vitam, prorogaverint. Nihil enim in ea desiderandum sibi esse intelligebant, sive ad rectitudinem atque prudentiam, sive ad vigilantiam & sollicitudinem, sive ad caritatem & comitatem, sive ad religionis & pietatis fovendæ studium, sive ad exemplum. Illam in omni officio magistram, in omni rerum vicissitudine matrem amatissimam experiebantur, pleneque obsequio colebant, & sincero amoris affectu complectebantur. Ipsa vero ad innumeratas curas, quas pro commisso sibi regimine gerebat, hoc etiam sollicitudinis addebat genus, ut abjectissima magisque laboriosa ministeria sibi reservando, eaque continenter exercendo, impositam sibi auctoritatis & elationis speciem aliqua saltem ratione extenuaret; simulque ut animum suum, multiplicatis atque protrahitis orationis temporibus, archius cum Deo conjungeret; ne forte, inter avocantium negotiorum occupationes, Divinæ charitatis ignis in ejus sinu tepesceret.

Qua sane re votis suis fraudata non est piissima Virgo; sed per sui ipsius contemptum in Dei amore quotidie crescens, atque ex hoc ipso in sui abnegatione magis proficiens, ad eam brevi pervenit Christianarum Virtutum perfectionem, quam per legitimam plenissimamque probationes rite demonstratam, & manifestis Divinæ Omnipotentis signis atque miraculis comprobata, solemniter Ecclesiæ vocabulo, Sanctitatem appellamus. Quæ quum sit omnium Christianarum Virtutum in gradu heroico, pro cuiusque status & vitæ ratione plenissima complexio, perfectumque includat implementum Divinorum præceptorum & consiliorum, quæ ad stabilendam in credentium cordibus Dei & proximi dilectionem, & ad destruendam humanæ cupiditatis regnum, a Cœlesti Legislatore tradita fuerunt; juvat is ex his præclari CATHARINÆ operibus aliqua commemorare, ex quibus demonstrata illius habituali in Deum charitate, in proximis misericordia, in semetipsum severitate, de reliquis etiam virtutibus, quibus eam cumulate præditam fuisse compertum habemus, culibet liceat conjectari.

Sapientie Cœlestis incensa studio, unum sibi proposuit, cui præ cæteris vacaret; Librum unum, quod sequeretur, exemplar; Jesum Christum, & hunc crucifixum: Quem oculis cordis jugiter aspiciendo, quem dies noctesque contemplando, adeo in illius amore exarsit, ut nihil extra eum cogitaret, nil nisi de ipso loqui, nihil, quod pro ipso & secundum ipsum non esset, agere posse videretur. Nulla res erat, nulla ejus vitæ actio, quæ non statim ipsam ad recordationem Dei, tamquam primæ originis, & finis omnium, revocaret; ejusque memoriam dulcedine percussam, ad ferventissimas aspirations, in inflammata suspiria, ad subita etiam animi deliqua compelleret. Indignam se proferri esse ajebat, quæ Divini amoris igne accenderetur; Verumtamen, si ab ejus veluti vitali flamma destitui se forte contingeret, animam vitamque suam illico defecturam fore protestebatur. Quod si in communibus vitæ actionibus Deo suo ita adhærebat, ut ab eo divelli non posset; quanto magis necesse esse intimam fuisse unionem, qua illius spiritus Cœlestis Sponsi, in oratione, ac mysteriorum & virtutum ejus contemplatione, jungebatur. Tunc videre erat CATHARINAM extra se raptam, totamque in Deo absorptam, non solum spiritualium animæ facultatum, sed etiam corporeorum sensuum commercium cum creatis omnibus rebus abrupere, ac multas sæpe horas, aliquando etiam integros dies in extasi perseverare. Illud vero præ omnibus admirabile fuit, quod meditatio passionum Christi in ea operabatur; dum ipsam in imaginem & similitudinem patientis Sponsi interius exteriusque transformans, illis dolore jam alte animo insculptos, corporis quoque motibus experire cogebat; itaut singulis hebdomadibus, a meridie Feriæ quinte usque ad horam nonam Feriæ sextæ a sensibus abstracta, totam feralem Tragediæ seriem ordinate ad vivum repræsentabat.

Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. II.

ret. Quis autem vel mente assequi valeat uberrimas consolationes, quibus CATHARINÆ cor in Eucharistici panis sumptione perfundeatur: Tunc fiebat super eam manus Domini, & Gloria Domini in eam descendens, clarissimæ lucis radios, adstantium quoque oculis perspicuos, ex ipsius corpore undequaque spargebat; aliquando etiam ipsum ejus corpus a terra elevabat, ac diu in aere pendens, multis inspeçantibus, sustinebat. Hinc minime mirum, si pia Virgo Cœlestium Virtutum formam ex adeo intima Sponsi consuetudine in se recipiens, eam in suis moribus, tamquam in speculi nitore, exhibebat; ac ferventissimo divinæ gloriæ zelo flagrans, tam subiectas sibi Virgines, quam obvios quosque fideles, ad amorem Dei inflammare, ad virtutem excitare curabat.

Qua in re cum ipsius Dei gloriam præ oculis præcipue habebat, tum etiam, pro ingenti sua in proximis charitate, ipsorum æternam salutem magnopere spectabat. Hoc erat sane potissimum argumentum perfectæ dilectionis, qua omnes vocationis suæ confertes prosequeretur; dum scilicet Dei cultum Religionis fervorem, virtutum omnium studium in ipsis fovere atque amplificare omni ope fatagebat. Sed nec in reliqua Officii sui administratione, minora ipsi maternæ pietatis studia impendebat. Summa enim erat, & jugis CATHARINÆ sollicitudo, ne quid concedito sibi gregi deesset, sive ad innocentiam custodiam, sive ad morum disciplinam, sive ad animorum quietem & tranquillitatem, sive ad temporalis vitæ subsidia, & corporum incolumitatem. Si quæ vero ex Sororibus in morbum incidisset, ejus peculiarem curam, ejus inferendi onus sibi sumebat; ipsi dies noctesque assistere, omniaque Christianæ charitatis officia præstare gaudebat. Denique in mortis agone constituta apud Deum juvare, earumque animas in manus Sponsi, e quibus Adversarius eas rapere non audeat, commendare, & pro viribus asserere nitabatur.

Neque tamen angustis Monasterii sui finibus contineri potuit ipsius charitatis amplitudo; sed quam ad omnes ubique terrarum homines dilataretur cor ejus, pro omnium salute impetranda, assiduas suas, & Sororum preces, & voluntarios etiam corporis sui cruciatus, seque totam Omnipotentem Deo, veluti Hostiam pacificam, in unionem Sacrificii Redemptionis humanæ, sine intermissione offerebat. Quin etiam ad sublevandas pauperum, & calamitosorum omnium ærumnas, quod ipsa per se præstare non poterat, id, excitata suis hortationibus ditorum charitate, affecta fuit, ut immensa pecuniarum vis per totam Hetruriam alendis egenis, excipienda ægrotis, viduis, orphanis, & senibus sustentandis, virgibus collocandis erogaretur. Denique ad purgantem Ecclesiæ levamen non minori studio intenta, multiplicabat in eum finem suas preces, & lacrymas, jejunia, aliasque carnis suæ afflictiones, ut Divinæ Justitiæ pro animabus adhuc in captivitate detentis satisfacere mereretur.

Quæ omnia quum clare pateat non sine prævia sui ipsius abnegatione a CATHARINA effici potuisse, si lentio tamen prætereunda non sunt, quæ de admirabili ipsius penitentia & mortificatione juridice cognovimus. Sane quum semel Mundo, & Satana per ipsam religiosæ vitæ professionem omnino renunciasset, adversus carnem suam, quam ipsi datum non fuerat una cum aliis rebus relinquere, perpetuum bellum gerendum sibi esse duxit. Itaque asperrimis flagellis instructa, ciliciis, aliisque tormentorum instrumentis onusta, frigore, inedia, vigiliis, omnique cruciatum genere, virginalis corpusculum assidue divexare & conterere non destitit; nec unquam per quadraginta & octo annos, quos in Religione transegit, quum ad ova gustavit, sed solo plerumque pane & aqua videretur consuevit. Et tamen patiendi adhuc cupida, pro suorum & alienorum peccatorum expiatione, Dominum sæpe oravit, ut se morborum, ac dolorum vi amplius probare, & ad vivum urere vellet: idque suis precibus omnia exorantibus consecutam fuisse dicendum est; cum Medici sæpe affirmaverint, præter naturam omnino esse gravissimos morbos, & acerbissimos dolores, quibus Ancilla mirum in modum torquebatur.

Quod si tali in re, quæ ad illius cruciatum tendebat, Cœlestis Sponsus Dilectæ suæ preces audire non

Proximos omnes charitate complectitur.

Penitentiam in se ipsam exercet.

ANNO 1746.

Spiritus Sancti virtute mentem nostram dirigere, & confirmare dignaretur, Hodieque tandem de mane, congregatis in Vaticano omnibus Cleri Sæcularis, & Regularis Ordinibus, omnibus Romanæ Curie, & Aulæ Nostræ Proceribus, & Officialibus, cunctisque Venerabilibus Fratibus Nostris Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, solemnissimum supplicationis ritu Divinam Majestatem venerantes, ad Basilicam Principis Apostolorum processimus. Ibi, simul, ac ante Sacratissimam Apostoli Confessionem constitimus, Dilectus Filius Noster Joachimus Tituli Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbyter ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Portocarrero nuncupatus, perorante Dilecto Filio Virgilio Montecatino Consistorialis Aulæ Nostræ Advocato, enixa Christianorum Regum, & Principum, Ecclesiarum, & Religiosorum Ordinum vota pro ipsius B. CATHARINE, sicut etiam pro Beatorum Fidelis a Sigmaringa, Camilli de Lellis, Petri Regalati, & Josephi a Leonissa solemnibus Canonizatione, simulque maturas deliberationes super eorum meritis, & miraculis hucusque rite præhabitis, Nobis repræsentavit: Nosque semel, iterum, ac tertio rogavit, ut exoptatam dudum sententiam proferentes, Catholici Orbis gaudium completeremus. Quare Nos, implorato prius universæ Cœlestis Curie præsidio, & advocato cum gemitibus Paraclito Spiritu, eoque sic spirante, ad honorem Sanctæ, & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, ac Nostra, prædictam CATHARINAM DE RICCIIS Virginem, Monialium Professam Ordinis Prædicatorum, Christianarum virtutum præstantia, ac Cœlestium donorum, & miraculorum gloria illustrem, Sanctam esse definiendo pronuntiavimus; & una cum prædictis Fidelis Martyre, Camillo, Petro, & Josepho Confessoribus, Ecclesiasticis Sanctorum Fatis adscripimus, decernentes ipsius S. CATHARINÆ memoriam quotannis die secunda Februarii, aliorumque Sanctorum prædictorum, aliis respective diebus, in universa Ecclesia recolendam, & venerandam esse; & concedentes omnibus Christianis Fidelibus, qui ad eorum Sepulchra designatis diebus religiose accedent, ac Deum Optimum Maximum iuxta Nostram, & piæ Matris Ecclesiæ mentem precati fuerint, Indulgentiam septem annorum, & totidem Quadragesimarum, in perpetuum, in forma Ecclesiæ consueti.

Tunc repletum est gaudio os nostrum, & lingua nostra exultatione, reddentesque Altissimo vota nostra, Sacrosanctum Altare conficendimus, atque immaculatam humanæ salutis Hostiam, junctâ Beatissimum Ecclesiæ Principum, & prædictorum Sanctorum Commemoratione, Omnipotenti Deo bonorum omnium Largitori reverenter obtulimus. Omnibus quoque Christianis Fidelibus, qui ad tantæ solemnitatis celebritatem frequentes convenerant, Plenariam peccatorum Indulgentiam misericorditer in Domino largiti sumus.

Audiant itaque universi Catholica Ecclesiæ Filii, & intelligent magna Dei, atque ad Cœlestem Hierusalem cogitatione, & corda sublevantes, Beatam hanc Virginem contemplantur candido coram agnini societate, qui sequuntur Agnum quocumque ierit. Unde & illius validissimo patrocinio innixi, postulent a Deo pacem & gratiam; & ejusdem præclaris exemplis excitati, discant peritura Mundi bona despiciere, & per innocentiam custodiam, per penitentiam labores, per Christianam virtutis studium, ad perfectam charitatis, & sempiternæ felicitatis Regnum, ad Cœlestis Gloriæ coronam contendere, per Christum Dominum nostrum.

Idcirco præmissa omnia ad universalis Ecclesiæ notitiam deduci, præsentisque nostras Literas ad perpetuam rei memoriam extare volumus, mandantes, ut harum transcriptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides ab omnibus habeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac

Decretum de Solutis

Reservatum sacrosanctis auctoritatibus

facilio.

Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sandum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLVI., 11. Kalendas Julii Pontificatus Nostri Anno VI.

Ego Benedictus Catholica Ecclesiæ Episcopus.

Ego T. Episcopus Ostiæ & Veliternæ Cardinalis Rufus Decanus, & S. R. Eccl. Vice-Cancellarius.

Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S. Clementis S. R. E. Camerarius.

Ego V. Episcopus Prænestinus Card. Petra, Major Penitentiarius.

Ego P. A. Episcopus Albanæ Cardinalis Carafa.

Ego I. Episcopus Tusulanus Card. Accorambonus.

Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.

Ego Nicolaus Maria Tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lercari.

Ego F. Tit. S. Mariæ Transyberim Presbyter Card. Burghesius.

Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presbyter Card. Gentili.

Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvæstri & Martini Presbyter Card. Guadagni.

Ego D. Tituli Basilicæ SS. Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.

Ego J. B. Tituli S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Spinola.

Ego R. Tit. Sanctæ Sabinae Presbyter Card. de Vico.

Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thormas Presbyter Card. Passioneus.

Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.

Ego I. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.

Ego C. A. Tituli S. Mariæ de Pace Presbyter Card. Cavalchini.

Ego F. Tit. S. Pancratii Presbyter Card. Lantes.

Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card. de Ricciis.

Ego A. Tit. S. Sylvæstri in Capite Presbyter Card. Rufus.

Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.

Ego F. Tituli S. Matthei in Merulana Presbyter Card. Tamburini.

Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besotius.

Ego

ANNO 1746.

PONT. A. VI.

Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.

Ego Nervius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.

Ego Agapitus S. Agathæ Diaconus Cardinalis Messa.

Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripanter.

Ego M. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Bolognetius.

Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.

Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.

Ego A. S. Mariæ in Aquivo Diaconus Card. Tarnari.

Ego H. S. S. Adriani Diaconus Card. Bardi.

Ego D. SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Ursinus.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco & Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

XVI.

DEFINITIO

Ac determinatio Casuum inter Regimen Bononiæ, & Communitates Medicinæ, Ganzanighi, Villæ-fontanæ &c.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

SOLICITUDINEM providi Principis cum id præcipue deceat animadvertere, ut Provinciarum suarum recte instituta diviso invariabiliter observetur, & quilibet inferiores Civitates, Oppida, Castra, & Villæ, in iis potissime, quæ spectant ad publicum cujuslibet Provinciae regimen, & universalem administrationem, majoris Civitatis, cui subsunt, ejusque legitimorum Præsidum jurisdictionibus, & sanctionibus obediant, ac nusquam, cæterorum instar communia onera ferat, ne propter odiosas quorundam immunitates, & exemptiones, id, quod aliquibus indèbitè remittitur, in magnum aliorum damnum refundatur; Ex debito proinde supremæ potestatis nostræ, quoties, turbato rerum ordine, alicujus Provinciae unitatem scindi, & universitates, privatæque personas subjectionem excutere, atque ab oneribus se se subtrahere conspiciamus, & exinde lites, & discordias præsertim ab antiquo tempore exortas adhuc vigere, toties ad eos radices præcedendas, & extirpandas, ac tribuendum tandem unicuique jus suum, animum nostrum opportune intendere non recusamus.

Sicut itaque accepimus, & aliunde quoque præcedenter ignotum Nobis non erat, inter Communitates Castri Medicinæ, annexarumque Terrarum Villæfontanæ, & Ganzanighi ex una, & Administratores Datii magni, seu Gabellæ grossæ Civitatis Bononiæ ex altera parte, iis gravissima antiquitus exorta fuit super eo, an Communitates præfatæ ad hujusmodi Datii solutionem tenerentur, necne; Quamvis autem (antiquioribus aliis Decretis consulto prætermisissis) Auditor Generalis Legationis Anno millesimo quingentesimo nonagesimo, subinde Auditor Vice-Legati Anno millesimo quingen-

tesimo nonagesimo tertio unanimi sensu quoad possessionem inessent Medicinensibus beneficium mantentionis in quasi possessione præsentiarum exemptionum, & immunitatum, quod petitorum tamen subinde pronuntiatum fuit favore Administratorum Gabellæ; Eadem vero causa in gradu appellationis Auditorio Rotæ commissa, & coram hoc mem. Magistro Buratto tunc uno ex ipsius Rotæ Auditoribus proposita, post editum rescriptum, ut videretur de bono jure etiam ad effectum mantentionis, resolutum fuit Anno millesimo sexcentesimo decimo septimo, non esse dandum Mandatum de manteniendo Administratoribus Gabellæ grossæ, & Anno deinde millesimo sexcentesimo decimo nono non esse locum descriptioni Mercium, juxta Decisiones ducentiesimam octuagesimam quintam, & trecentiesimam nonagesimam octavam inter impressas coram eodem Buratto. Cumque postea lites continua fuisset sub examine petitorii, & pro parte Medicinensium deduceretur: quod licet per felicis recordationis Bonifacium Papam IX. Prædecessorem Nostrum Terra Medicinæ, annexæque Villæ fuissent Bononiensi Provinciae unitæ, & incorporatæ, attemen per bonæ memoriæ Balthasarem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Cossam nuncupatum, dum Legati munere fungeretur, ab eadem Provincia fuerunt dismembratæ, promde coram eodem Buratto, & successive coram similibus memoriæ Magistro Ubaldo tunc didi Tribunalis iidem Auditors, disceptato peculiari dubio super subsistentia recentis dismembrationis, resolutum fuit constare de dismembratione juxta alias Decisiones pariter impressas, octingentesimam vigesimam octavam coram Buratto, atque alias geminas coram Ubaldo, inter recentiores decisionem septuagesimam, & decisionem centiesimam septuagesimam primam partè quinta tomo primo, adversus quas decisiones coram Administratores præfati deduxerunt posteriores Apostolicas Literas piæ recordationis Martini Papæ V. etiam Prædecessoris Nostri, per quas præfata dismembratione tanquam illegitima de medio sublata, memoratas Communitates, & Loca Bononiensi Provinciae reuniverat, & incorporaverat, adhuc tamen sub speciali dubio responsum fuit, reunionem Martini V. non infragari, prout ex decisione quadringentesimam nonagesimam sexta parte quinta tomo secundo recentiorum.

Quia vero quæstiones de unione, vel dismembratione prælatorum locorum, utpote percutientes jurisdictionalia Civitatis Bononiæ, non ad peculiaries Administratores Gabellæ grossæ per felicis recordationis Eugenium Papam IV. usque ad Anno millesimo quadringentesimo trigésimo secundo Archiegympasio Bononiensi applicatæ, sed præsertim, & directè pertinebant ad Regimen Civitatis Bononiæ in illa causa nequitiam citatum, cujus proinde jura infirma, & non satis, aut plene deducta, haud poterant sic per individuum lædi, aut vulnerari, hinc idem Regimen e re sua putavit novum contra memoratas Communitates instruere iudicium, prout instruxit coram Congregatione Confinitium. Verum deinde a recolenda memoriæ Urbano Papæ VIII. Prædecessore quoque Nostrò commissa hujusmodi nova causa tunc existentis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali Camerario, qui procederet cum Voto Cameræ, hæc postquam Anno millesimo sexcentesimo quadagesimo septimo demandavit, ut, pendente lite, Medicinenses summas pro oneribus solvi solitas deponerent juxta mentem Tribunalis, & universitates, a quibus quantitatibus fuerunt depositæ, plures resolutiones edidit inter se varias; prius etenim rescriptis Anno millesimo sexcentesimo quadagesimo nono Communitates præfatas non esse de districtu, neque de Comitatu in casu, & ad effectum, de quo agebatur; inde vero cum pro Gabella Vini, quæ Cameræ est, Conductus Cameræ Apostolicæ Anno millesimo sexcentesimo octuagesimo primo Medicinenses adstringeret ad solutionem, ipsi vero prætenderent mantenedendo esse immunes per Bononiæ Regimen ab hoc non minus, quam a cæteris oneribus Cameralibus, memoratum Cameræ Tribunal præfationi huic primo loco adhevit, ac subinde Anno millesimo sexcentesimo octuagesimo secundo recedendo a decisis, declaravit Regimen non teneri: successively autem Anno millesimo sexcentesimo nonagesimo octavo sub novo examine positis resolutionibus Annorum millesimi sexcentiesimi quadagesimi noni, & millesimi sexcentiesimi octuagesimi secundi per-

Nova Hæc instauratio etiam super aliis incidentibus.